

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 7 grudnia 2006 r. *

W sprawie C-13/06

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 9 stycznia 2006 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez D. Triantafyllou, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Republice Greckiej, reprezentowanej przez P. Mylonopoulou i K. Boskovitsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: grecki.

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie, J.N. Cunha Rodrigues, pełniący funkcję prezesa czwartej izby,
K. Schiemann (sprawozdawca) i E. Levits, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Léger,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy
bez opinii,

wyduje następujący

Wyrok

- 1 W swojej skardze Komisja Wspólnot Europejskich zwraca się do Trybunału o stwierdzenie, że nakładając podatek od wartości dodanej na usługi pomocy drogowej w razie awarii, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1, zwanej dalej „szóstą dyrektywą”).

- 2 Zgodnie z art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy:

„Nie naruszając innych przepisów Wspólnoty, państwa członkowskie zwalniają, na warunkach, które ustalają w celu zapewnienia właściwego i prostego zastosowania zwolnień od podatku i zapobieżenia oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania lub nadużyciom:

- a) transakcje ubezpieczeniowe i reasekuracyjne, wraz z usługami pokrewnymi, świadczonymi przez maklerów i ich przedstawicieli [brokerów i pośredników ubezpieczeniowych]”.

- 3 Artykuł 15 ust. 42 ustawy greckiej nr 2166/1993 (FEK A' 137/24.8.1993) stanowi:

„[...] osoby fizyczne i prawne świadczące usługi pomocy drogowej podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT w zakresie kwot pobranych w formie składek lub wyjątkowo w zamian za usługę pomocy bądź inne związane z tym usługi indywidualne”.

- 4 Stwierdzając, że na podstawie art. 15 ust. 42 usługi pomocy w razie awarii lub wypadku świadczone przez ELPA (grecki klub samochodowy i turystyczny) swoim członkom w zamian za zapłatę stałej składki rocznej skutkują pobieraniem podatku

VAT od tej składki, i uznając, że takie czynności powinny zostać objęte zwolnieniem przewidzianym w art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy, w dniu 7 lipca 2004 r. Komisja skierowała do Republiki Greckiej wezwanie do usunięcia uchybienia.

- 5 Ponieważ odpowiedź tego państwa członkowskiego nie zadowoliła Komisji, w dniu 22 grudnia 2004 r. skierowała ona do niego uzasadnioną opinię, wzywając do podjęcia stosownych działań w celu usunięcia zarzucanego uchybienia.
- 6 W swojej odpowiedzi z dnia 23 lutego 2005 r. na tę uzasadnioną opinię rząd grecki zakwestionował zarzucane uchybienie, podnosząc między innymi, że przedmiotowe usługi pomocy drogowej, które nie są świadczone ani przez zakład ubezpieczeń, ani przez brokerów lub pośredników ubezpieczeniowych, nie stanowią transakcji ubezpieczeniowych określonych w art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy.
- 7 W swojej skardze Komisja podnosi, że usługi pomocy drogowej świadczone przez wyspecjalizowane instytucje na rzecz swoich członków w razie awarii pojazdu mogą wchodzić w zakres pojęcia ubezpieczenia, ponieważ pokrywane ryzyko dotyczy zdarzenia niepewnego, polegającego na unieruchomieniu pojazdu w nieokreślonym miejscu w wyniku awarii, która nastąpiła podczas okresu objętego daną składką.
- 8 W swojej replice rząd grecki nie kwestionuje zarzucanego mu uchybienia. Ogranicza się on do stwierdzenia, że ministerstwo gospodarki i finansów zamierza uchylić art. 15 ust. 42 ustawy nr 2166/1993. Z uwagi na ponawiany zamiar zmiany

omawianego przepisu niniejsze postępowanie jest bezprzedmiotowe, a zatem Komisja powinna cofnąć skargę.

- 9 Należy przede wszystkim wspomnieć, że zgodnie z ustalonym orzecnictwem zwolnienia przewidziane w art. 13 szóstej dyrektywy stanowią autonomiczne pojęcia prawa wspólnotowego, które mają na celu uniknięcie rozbieżności pomiędzy państwami członkowskimi w stosowaniu systemu podatku VAT (zob. w szczególności wyroki: z dnia 25 lutego 1999 r. w sprawie C-349/96 CPP, Rec. str. I-973, pkt 15, oraz z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie C-8/01 Taksatorringen, Rec. str. I-13711, pkt 37 i przywołane tam orzecznictwo).
- 10 Bardziej szczegółowo, w odniesieniu do pojęcia „transakcji ubezpieczeniowych” użytego w art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy, które nie jest w tej dyrektywie zdefiniowane, Trybunał wielokrotnie stwierdzał, iż transakcja ubezpieczeniowa w ogólnie przyjętym rozumieniu charakteryzuje się tym, że zakład ubezpieczeń w zamian za uprzednią zapłatę składki, w przypadku nastąpienia pokrywanego ryzyka, zobowiązuje się do świadczenia ubezpieczonemu usługi uzgodnionej przy zawarciu umowy (zob. w szczególności ww. wyrok w sprawie Taksatorringen, pkt 39 i przywołane tam orzecznictwo).
- 11 Trybunał uściślił również, że nie jest konieczne, aby świadczenie, do którego zobowiązuje się zakład ubezpieczeń w przypadku szkody, polegało na zapłacie kwoty pieniężnej; może ono również polegać na czynnościach pomocy w pieniądzu albo w naturze, jak wymienione w załączniku do pierwszej dyrektywy Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228, str. 3) w brzmieniu wynikającym z dyrektywy Rady 84/641/EWG z dnia 10 grudnia 1984 r. (Dz.U. L 339, str. 21, zwanej dalej „dyrektywą 73/239”). Trybunał w szczególności stwierdził w tym względzie, że żaden powód nie uzasadnia wykładni

pojęcia „ubezpieczenia” odmiennej niż ta zawarta w treści dyrektywy 73/239 lub szóstej dyrektywy (ww. wyrok w sprawie CPP, pkt 18).

- ¹² W związku z tym należy w szczególności wskazać, że na mocy art. 1 ust. 1 dyrektywy 73/239 pojęcie działalności w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich obejmuje działalność w zakresie pomocy określoną w ust. 2 tego artykułu. Ta ostatnia działalność, świadczona osobom, które popadły w trudności w czasie podróży, podczas nieobecności w miejscu zamieszkania lub miejscu stałego pobytu, polega na zobowiązaniu, w zamian za uprzednią zapłatę składki, do niezwłocznego zapewnienia pomocy osobie uprawnionej na podstawie umowy o świadczenie pomocy, kiedy osoba ta znajdzie się w trudnej sytuacji w następstwie zdarzenia losowego. Pomoc taka może między innymi polegać na udzielaniu świadczeń w naturze, które w danym przypadku są realizowane przy pomocy personelu i sprzętu osoby, która ich udziela. Jak wynika z art. 2 ust. 3 tej dyrektywy, w razie wypadku lub awarii pojazdu drogowego pomoc taka może w szczególności przyjąć formę usunięcia awarii na miejscu lub przewiezienia pojazdu do miejsca, w którym może być wykonana naprawa.

- ¹³ Wreszcie w odniesieniu do okoliczności, że ELPA nie jest zakładem ubezpieczeń, należy przypomnieć, że wprowadzie zwolnienia przewidziane w art. 13 szóstej dyrektywy należy interpretować ściśle, jednakże Trybunał już wcześniej orzekł, iż wyrażenie „transakcje ubezpieczeniowe” określone w art. 13 część B lit. a) tej dyrektywy jest co do zasady wystarczająco szerokie, by obejmować przyznanie ochrony ubezpieczeniowej przez podatnika, który sam nie jest zakładem ubezpieczeń, ale który w ramach ubezpieczenia grupowego zapewnia swoim klientom taką ochronę, korzystając z usług zakładu ubezpieczeń, który przejmuje ubezpieczone ryzyko (ww. wyrok w sprawie CPP, pkt 22).

- 14 Z powyższych rozważań należy wnioskować, że jak słusznie stwierdziła Komisja, świadczenie pomocy drogowej, do którego zobowiązuje się instytucja taka jak ELPA na rzecz swoich członków, w zamian za zapłatę stałej składki rocznej w razie wystąpienia pokrytego przez nią ryzyka awarii lub wypadku, wchodzi w zakres pojęcia „transakcji ubezpieczeniowych” określonych w art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy, a zatem powinno być zwolnione z podatku VAT.
- 15 Należy zatem stwierdzić, że nakładając podatek VAT na usługi pomocy drogowej w razie awarii, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy.

W przedmiocie kosztów

- 16 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania, a ta ostatnia przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Nakładając podatek od wartości dodanej na usługi pomocy drogowej w razie awarii, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia**

17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy